DE BEERSELSCHRANS

Boer Van der Auwera bewoonde de grote, schone hoeve, die de Beerselschrans genoemd werd en een kwartiertje voorbij Beersel stond, op een eilandje, door diepe grachten omgeven.

De landman was rijk, doch nooit snoefde hij op zijn fortuin, dat hij niet alleen door spaarzaamheid en vlijt, maar ook door een erfenis verkregen had. Van der Auwera was daarvoor te nederig. In 't dorp genoot hij ieders achting, evenals zijn brave vrouw, want de echtelieden wisten waar er nood te lenigen was en deelden van hun overvloed mee aan behoeftigen en kranken.

Daags na de roververgadering zat Van der Auwera na 't noenmaal bij de vlammende haard.

— Waar denkt ge toch over? vroeg de boerin.

— Och! niets vrouw, sprak de baaas ontwijkend.

— Ja, er is wel iets, verberg het niet, Bert!

— Vrouw, wij staan bekend als rijk... en dat is een kwade roep in deze tijd. De rovers worden met de dag stouter. Hebt ge gehoord hoe ze gisterenavond een hunner gezellen uit de handen der politie gehaald hebben te Heist?

— En ge vreest een bezoek der rovers?

— Ja... ik beken het. Waarom zouden ze onze hoeve sparen als ze de andere bestoken?

— Onze hofstede is sterk...

— De grachten zijn bevroren, vrouw. Bovendien, die rovers dringen overal binnen en laten zich door geen water afschrikken. Men vertelt dat de binders geholpen worden door ander gespuis. Er zijn vreemdelingen op de Pijpelheide. Weet ge wat, vrouw? We mogen niet zeggen : de binders zullen bij ons niet komen, we moeten integendeel 't gevaar onder ogen durven zien en onze maatregelen nemen. We hebben nog al geld in de koffer op onze slaapkamer; we zullen het heden nog in de kelder verbergen; vindt ge dat niet verstandig?

— Alles?

— Ja, nietwaar?

— Houd een deel boven, Bert.

— We hebben toch geen grote uitgaven te doen in de eerste tijd.

—Daarvoor niet« Stel eens voor, dat de rovers kwamen. Verdediging zou niet helpen, nietwaar?

— Weinig of niet.

HEC LEEMANS

BAKELANDT

29

DOSSIER DE CREVECŒUR

UITGEVERIJ J. HOSTE N.V.

— Dan eisen ze geld. Geven we niets, dan zullen ze er ons toe dwingen, en dan zijn we gedwongen de geheime bergplaats in de kelder te tonen. Ge begrijpt wel, dat de binders dan alles meenemen.

— En ons doodarm achterlaten.

— Laat daarom een deel van 't geld in de koffer om aan de binders te geven en hen tevreden te stellen. 't Is hard, ik weet het, maar zo kopen we ons leven.

— Vrouw, uw raad is zeer goed, bekende Van der Auwera. Ja, we zullen dan maar een som opofferen.

De komst van de meid der hoeve maakte een eind aan dit gesprek. De deerne was kloek gebouwd en haar handen stonden naar 't werk. Het meisje was een aangename verschijning en het hoofd van menige jongen had ze reeds op hol gebracht. Ze wist wel, dat twee boerenknechten verleden Zondag nog om haar gevochten hadden in een herberg te Beersel. Maar zij wilde geen van beide kampers; ze had zelfs een boerenzoon afgescheept, want haar hart behoorde aan Andries Vroonen, die te Heist bij zijn moeder, een weduwe, woonde.

Andries dreef handel in vee en verdiende zelfs in deze beroerde, slappe tijd goed zijn brood. Hij werd door iedereen om zijn vrolijk en degelijk karakter bemind.

Verleden jaar op de kermis te Beersel had hij Siska achtervolgd, haar eindelijk meegeleid, om aan de voet van de berg zoete woordjes te fluisteren, die het zachte windje, dat door de bomen streek, niet verraden zou.

En toen had zij « ja » geantwoord, waarop hij haar overgelukkig in de armen genomen en vurig gekust had.

't Werd toen een heerlijke verkering, die voor niemand een geheim moest blijven.

Moeder Vroonen ontving Siska reeds als een dochter in haar kleine, maar nette woning.

Het huwelijk was bepaald in Mei. Siska zou in het huisje der weduwe wonen. Moeder bleef bij haar kinderen; zo wilde de brave zoon en ook 't meisje was het hierin met hem eens.

Nu was Siska netjes aangekleed, want ze moest allerlei boodschappen gaan doen te Heist.

— Voor de donker thuis, vermaande de boerin.

— Ja, zeker, bazin, antwoordde de dienstmaagd. Ik zal er voor zorgen.

— Geen bezems nodig! klonk het eensklaps aan de deur.

— Neen, zei de boerin.

—Koop er maar een paar, die kerels zijn gauw ontevreden en wie weet hoe ze wraak zouden kunnen nemen, fluisterde Van der Auwera.

— Schone bezems, herhaalde de leurder naderbijtredend.

De boerin ging in de gang.

— Geef er mij dan maar twee, zei ze, terwijl ze bij zichzelve opmerkte, dat die zwerver er zeer ongunstig uitzag.

Zonder tegenspreken betaalde de vrouw de te hoge prijs, waarna de leurder vertrok.

Niemand zag, dat hij enige ogenblikken bij het hondenhok bleef staan.

De hond blafte geweldig en gelukkig voor de man, was het dier aan een

sterke ketting gebonden.

De leurder wierp een stukje vlees neer.

— Hij heeft het binnen, mompelde hij. We zullen van die gast geen last meer hebben. Ja ja, Terwedos kent zijn stieltje.

Wat later vertrok Siska. Haar hart klopte blij. Ze hoopte haar geliefde te zien, en met lichte tred trippelde ze de brug over en de weg op, die naar Heist leidde.

Eensklaps staarde ze in de verte.

— Er is ginder een ongeluk gebeurd! kreet ze verschrikt. En dat is onze kar... Dries staat er bij... Zie, hij wenkt mij.

Dries was met een kar voerkoren naar de molen gereden... maar in de gracht geraakt. Tenminste zijn kar stond met een wiel in de waterloop nevens de weg en helde zo gevaarlijk zijwaarts, dat men ieder ogenblik vrezen kon, het voertuig te zien omvallen. Een der zakken was al op de grond gerold en de kostelijke tarwe lag in 't rond verspreid.

— Een mens moet maar ongelukkig zijn! gromde Dries.

— Hoe is dat gekomen? vroeg Siska.

— Weet ik het! Ik zat vrolijk een deuntje te fluiten, toen het gebeurde. Ik sprong nog haastig van de kar, anders had ik misschien mijn hals of mijn benen gebroken.

't Is of mijn paard bezeten is... 't was bijna niet te leiden... En die kerel ginder lachte me uit in plaats van met te helpen

— Welke kerel?

Maar op 't zelfde ogenblik had Siska de man gezien en in hem tot haar grote schrik Jan Bal herkend, die haar eens gevraagd had met hem uit te gaan.

Jan Bal kwam naderbij, en treiterde:

— In de gracht rijden is gemakkelijk, dat kan iedereen; maar weer op de weg geraken, hé Dries, dat is niet ieders werk. Maar nu hebt ge een helpster, de fiere dame van de Beerselschrans!

— Ik zal om hulp gaan naar de hoeve, zei Siska, zonder acht te slaan op Bal's woorden.

— Ja en haast u, want hoe eer hier uit hoe beter.

De dienstmaagd keerde dus op haar stappen terug.

Jan Bal haalde 't meisje in...

— Ga uw eigen weg, sprak Siska ongerust.

— Waarom zijt ge toch zo op mij gebeten? Valt er op mijn gedrag iets te zeggen? vroeg de binder.

— Ik heb met u niets te maken.

— En ik heb u lief!

— Ga weg en laat mij met rust! Ik heb u al gezegd, dat ik geen herbergsluns ben!

— Dus ge houdt me voor een boef?

— Ge zult dat beter weten dan ik.

— 't Is wel, hernam Bal met iets dreigends in de stem. Ik zeg u, fiere dame, dat ik u bemin en u bezitten wil, goed of kwaadschiks.

Siska lachte honend, ofschoon haar hart van onrust bonsde.

— Lach niet, bij alle duivels, lach niet! riep de schelm grimmig. Wat ik zeg, is niet om te lachen. Ik zweer, dat gij niemand anders behoren zult dan mij! Ge verstaat me, nietwaar! Jan Bal begeert u en geen ander zal u bezitten!

Siska werd nog angstiger en zette 't op een lopen

— Tot weerziens! schreeuwde de binder haar achterna. En bij zichzelf mompelde hij: « Deze nacht sleur ik haar mee naar de heide. De kapitein kan er zich tegen verzetten of niet, hij heeft zijn lief en ik wil het mijne. Nu moet ik hier tot deze avond rondzwalken en goed loeren, wat er al omgaat, maar ze moeten mij niet meer zien, anders krijgen ze achterdocht.

Inmiddels was Siska op de hoeve gekomen. De boer en zijn vrouw waren in de slaapkamer, om 't geld uit de koffer in een beurs te doen en deze in de kelder te bergen

— Baas! riep de meid.

Ontsteld kwam Van der Auwera toegelopen.

— Gij weer terug! kreet hij. Wat is er gebeurd?

— Dries' kar is in de gracht geraakt.

— Weeral een slecht voorteken riep de boer. Alles gaat slecht vandaag.

— Och, 't is zo erg niet. De kar staat nog half op de weg, maar Dries kan natuurlijk noch voor, noch achteruit. Hij vraagt om hulp.

— Ik zal met de andere knecht gaan helpen. Waar is Toon, de schaper!

— Ik zag hem bij de schuur.

— Roep hem!

— Moet ik ook wachten?

— Neen, neen, spoed u maar naar Heist, ge hebt al verlet genoeg gehad.

Siska ging den schaper verwittigen en hernam haar gestoorde reis.

Maar niet de goede weg zou ze houden. Jan Bal zwierf ginder nog, die schuwe kerel.

Siska sloeg achter de schuur een smal pad in, dat dwars door 't veld voerde.

Intussen snelden Van der Auwera en zijn knechten naar Dries, die nog altijd ontevreden stond te grommen.

Jan Bal leunde tegen een boom, met de handen in de zakken.

— Wilt ge niet wat verdienen? vroeg de landbouwer.

— Ja wel, baas, antwoordde de gast.

— Steek dan een handje toe.

Met vereende krachten gelukte men de kar uit de gracht weer op de weg te brengen.

— Kom mee naar de hoeve! zei Van der Auwera tot Jan Bal. Ik heb geen geld op zak.

't Was juist wat de binder wenste. Nog eens de hofstede bespieden. En zonder het te weten, werkte de brave boer zelf mee tot zijn eigen ongeluk.

EEN ANGSTIGE AVOND

Siska had Jan Bal niet meer ontmoet... wel iemand anders... haar geliefde Andries.

BAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955